

Ze záznamů poradkyně rané péče

Leden 2003 – 3 roky 10 měs. – návštěva v rodině

...dnes jsem byla poprvé přítomna Eliščinu telefonátu s dědečkem. Nechalo to na mně nesmazatelný dojem – Eliška se strašně soustředila a snažila se dědečkovi odpovídat.

*...nejraději teď skáče v hopsadle a na zahradě se houpá v houpačce.
...Eliška miluje zmrzlinu a objevila čokoládu...*

VLIV KOCHLEÁRNÍHO IMPLANTÁTU NA TĚLESNÝ ROZVOJ

Pokud bych měla charakterizovat, jak se Eliška vyvíjela po tělesné stránce, musím napsat, že především velice pomalu. Její zpoždění za zdravými vrstevníky se dá počítat na desítky měsíců. Zejména proto, že dítě hluchoslepé dostává velmi málo podnětů, které by ho podněcovaly k pohybu. Před kochleární implantací jsem postupovala tak, že jsem Elišku všechny pohyby učila pasivně. Pokud jsem chtěla, aby se převrátila např. ze zad na břicho, musela jsem s ní tento pohyb krok za krokem tisíckrát procvičit, aby zesílily všechny svaly, které k tomu potřebovala, a byla ho schopná fyzicky zvládnout. Teprve potom jsem ji podněcovala např. vibrační hračkou, aby tento pohyb udělala aktivně, za nějakým účelem. Prostě aby pochopila, k čemu jí takováto dovednost může být. Musím říct, že pasivní nacvičení jakéhokoli pohybu bylo u Elišky v zásadě sice otázkou mnohačetného opakování, ale jelikož nemá žádné tělesné postižení, šlo to z mého hlediska relativně rychle. Ovšem cesta

